

Den højtærede Statsminister burde snakke lidt med sin Meningsfælle. Formanden i Arbejdsgiverforeningen og af ham faa at vide, hvem det var, der hævdede Prisuranterne, da Varepriserne steg fra 1914 til 1916, og hvad der var Ret for Arbejdsgiverne den Gang, maa vel være baade Ret og billigt for Arbejderne nu, og hvad er det nu for Tal, man møder med her? Man forlanger 800 Kr. af den Lønning og saa og saa mange Hundrede eller Tusinde af den Lønning uden den mindste Bund i Realiteter hverken i Kronens Stigning eller i noget som helst andet. Det er jo ganske vilkaarligt, hvad man her kræver i Retning af Lønnedgangens Størrelse. Hvorfor ikke gaa længere ned? Hvorfor skal det være til de Lønninger, man nu foreslaar? Hvorfor skal det ikke være til Lønningerne fra 1871 eller noget andet, man skal gaa ned? Det kunde man gøre med samme Ret, og det vilde jo stemme med de Tilbøjeligheder, det nuværende Ministerium særlig repræsenterer. Som jeg allerede har sagt, vi har ikke nogen Sinde fra vor Side benægtet Rimeligheden i en lempelig Nedgang i Statens Udgifter og altsaa ogsaa i de Lønninger, der er fastsat, og om hvis Størrelse der ogsaa er givet Lovbestemmelser, foreløbig indtil 1928. Hvis der er en Bevægelse nedad i Priserne paa Livsforødenheder, anser vi det for rimeligt, at et tilsvarende Fald sker i de Lønninger, hvortil Tjenestemændene og Arbejderne efterhaanden har arbejdet sig frem, men vi anerkender ikke noget bestemt Aarstal som værende normgivende for, hvad Lønningerne skal være i Dag. Arbejderne og Tjenestemændene maa, som andre, have Lov at stræbe opad og bevare noget af den Lønstigning, de gennem Tiderne har erhvervet sig, og derfor vil vi vedblivende hævde, at de Fald, der skal foregaa, maa være i Overensstemmelse med Fald i Varepriserne og maa foregaa gradvis og lempeligt, ikke hensynsløst og brutalt, saaledes som de foreliggende Forslag tilsigter at gennemføre det.

Jeg skal ikke, i alt Fald ikke i stor Udstrækning, gaa ind paa Enkelthederne i de foreliggende Lovforslag, men ligesom Angrebet paa Tjenestemændenes Løn vil betyde en faktisk Katastrofe for Tusinder af Hjem, hvis det føres igennem, som det er planlagt, saaledes vil Forringelsen af de sociale Love betyde en voldsom Forøgelse af Nøden og Elendigheden i en Mængde smaa fattige Hjem. Det gælder f. Eks. Angrebet paa Sygekasserne. Sygekasserne var jo ellers i mange Aar netop en Stolthed for Danmark. Man henviste til denne smukke Form for

Hjælp til Selvhjælp, og man ansporede Sygekasserne til at gaa videre med deres Ydelser for derved virkelig at vinde hele den Del af Befolkningen, som ellers vilde være udsat for at falde Samfundet til Byrde. Disse Sygekasser, som nu under en vis Udvikling er kommet til at betyde uhyre meget, har gennem Aarene skærmet talrige smaa Hjem, der ellers vilde være gaaet til Grunde under Sygdom. Men de har ogsaa skærmet Samfundet. Thi hvor var de syge og deres Familier ellers havnet? De var havnet hos Fattigvæsenet, hvis de ikke selv havde betalt deres klækkelige Kontingent til Sygekasserne. Jeg kender af Erfaring Arbejderhjemms Vilkaar, naar Sygdom kom, den Gang der ingen Sygekasser fandtes, og jeg og mit Parti vil ikke nogen Sinde kunne gaa ind paa en Revision af Sygekasseloven, som lukker et større eller mindre Antal, navnlig af de allerfattigste, ude fra Sygekasserne. Jeg nævner Invalidrenten eller -forsikringen, ved hvilken der er tildelt stakkels Invalider, som faktisk har mistet hele deres Arbejdsevne, 800 Kr., som altsaa skal være deres fulde Forsørgelse. Jeg nævner Angrebet paa de gamle, dem, der har slidt et langt Liv. Dette Angreb er jo i den Grad i Strid med Humanitet, at man forbavses over, at nogen vil lægge Navn til et Lovforslag som dette. Det kan jo kun være de mest hadefulde Følelser overfor Underklassen, der dikterer en Lovgivning som denne. Ja, den højtærede Indenrigsminister siger, at det er noget skrækeligt Vaas, og det har han naturligvis Lov til at mene, men det forekommer mig dog, at han kunde gemme sin Bemærkning, til han faar Ordet for at tage til Gemæle mod dette „Vaas“. Denne Lov om Aldersrente, som man altsaa nu søger at revidere i en brutal og hensynsløs Aand, er vedtaget saa sent som i Juli 1922 og traadt i Kraft det følgende Aar, den 1. April 1923. Det er altsaa en ny Lov og en Lov, som den nuværende højtærede Indenrigsminister har gennemført. Derfor kan jeg godt forstaa, at han føler sig lidt ilde berørt over, at det Revisionsforslag, han nu møder med, skal underkastes en nærmere Belysning. Nu foreslaar den samme ærede Minister, som gennemførte denne Lov i 1922—23, en Forringelse af den med rundt 11 Mill. Kr. Er dette nu begrundet ved stærkere Stigning i Udgifterne end ventet? Nej, ingenlunde, det er blevet billigere, end Venstre den Gang angav, det vilde blive. Jeg finder i Folketingstidende for 28. Juli 1922 Sp. 9554 en Udtalelse af Venstres daværende Ordfører, den nuværende Formand for Finansudvalget, det